

Η ΝΥΞ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ὁ κύριος Κανελλάκης εἶνε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν νέαν του κατοικίαν: καινούργιος, καθαρός, μοναχική, εἰς τόσον καλὴν θέσιν καὶ μὲ 100 δραχμὰς μόνον; Κλέ, εἶνε ὡς νὰ ἐκέρδησε λαχεῖον. Καὶ περιέρχεται αὐτὴν ἀνω κάτω προσκόπτων εἰς τὰ μήπω τακτοποιηθέντα ἐπιπλά, καὶ ἀπαστράπτει ἐκ χαρῆς καὶ τὴν καμαρώνει καὶ δὲν τὴν χορταίνει. Ἄν ὁ κύριος Κανελλάκης περιέρχεται μόνος τὸν οἶκον, δὲν θὰ εἶπῃ ὅτι εἶνε ἀγamos· εἶνε μάλιστα πολὺ ἐγγαμος, διότι ἡ κυρία Μαριγὼ Κανελλάκη, ἡ ἔντιμος σύζυγός του, ζυγίζει, ὅσον δύο συνήθεις ἀναιμικαὶ γυναῖκες τῆς σήμερον. Ἀλλὰ, βλέπετε, ἔνεκα τῆς μετακινήσεως ἡ κυρία ἐκουράσθη πολὺ, καὶ ἐπῆγε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅπου θὰ εὕρισκε κλινὴν ἑτοιμον καὶ μαλακὴν, ἐνῶ ἐδῶ ὅλα ἦσαν ἀνω κάτω ἀκόμη. Μετ' αὐτῆς παρέλαβε καὶ τὴν ὑπηρετρίκην, ἀπέμεινε δὲ μόνος ὁ κύριος — διότι τέκνα δὲν εἶχε — φύλαξ τοῦ οἴκου τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ὅσο ἡ κυρία ἦτο λεπτὴ εἰς τὰς ὁρέξεις, φιλάρεσκος ἐν τῇ περιουσίᾳ, πολυδάπανος καὶ ἰδιότροπος, τόσῳ ὁ καλὸς κύριος Κανελλάκης ἦτο εὐκυλὸς, ἀφελὴς, ἀπλοϊκὸς εἰς ὅλα. Ἀμα ἐνύκτωσεν, ἔκλεισε τὰς θύρας, ἤναψε τὸν λύχνον τοῦ μαγειρείου, ἀντικατέστησε τὸ ἔνδυμα τῆς ἡμέρας διὰ μικροῦ κεντητοῦ κοιτωνίτου, ἐκάλυψε διὰ λευκοῦ σκούφου τὴν κεφαλὴν καὶ καθίσας ἐπὶ ἐνὸς κιθωτίου, ἀνεδίπλωσεν ἐπὶ τῶν γονάτων ἐφημερίδα καὶ ἀπὸ ταύτης ἤρξατο μετ' ὁρέξεως δειπνῶν διὰ τοῦ περιεχομένου τυροῦ καὶ ἄρτου. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσῃ τὸ λιτὸν δεῖπνον, ὅτε φωνὴ τις ἀπὸ τῆς ὁδοῦ προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ἡ φωνὴ ἔλεγε σιγαλὰ: Μαριγὼ, ψίτ, ψίτ! . . .

Ὁ ἔντιμος Κανελλάκης ἠπόρησε τίς ἐκράζεν οὕτω μυστηριωδῶς τὴν σύζυγόν του ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ ἀνεσηκώθη, ἵνα ἴδῃ ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου μήπως ἐκ τῶν οἰκείων τις διήρχετο. Ἐπλησίασεν, ἔκυψεν, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα. Ἐπόρησεν ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἰδέα του καὶ ἐπανάρχισε τὸ δεῖπνον, ἀλλ' αἶφνης κατὰ ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἔλθον τὸν ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Αὐτὸ δὲν ἦτο ἀπάτῃ βέβαια! Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λύχνου εἶδε σφαιροειδῶς συνεστριμμένον χαρτίον κυλισθὲν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Εἶνε παιγνίδια, ἀστεῖα, τί εἶνε αὐτὰ ἐπὶ τέλους;

Ὁ κύριος Κανελλάκης ἔλαβεν ὀργίλως τὸ χαρτίον καὶ πρὶν τὸ ρίψῃ πάλιν ἔξω τοῦ παραθύρου μηχανικῶς τὸ ἐξεδίπλωσε. Ἦτο πλήρες γραμμάτων, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ταῦτα· ἔβλεπε τὰ διόπτρά του εἰς τὸ τελευταῖον ἄκρον τῆς ρινὸς καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν λύχνον. Βαθμηδὸν ὠχρότης ἐπεχύνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς του, οἱ πόδες του ἤρχισαν νὰ τρέμωσι, καὶ βαρὺς ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ κιθωτίου, ἐνῶ συνέστρεφε σπασμωδικῶς ἐν τῇ χειρὶ τὸ κατάρκτον χαρτίον. Ταλαίπωρος σύζυγος! ἐκράτει πλήρη καὶ ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς ἀτιμίας του! Ἡ σύζυγός του, ἡ ἀκριβὴ του Μαριγὼ, τὸν προέδιδε μετὰ δεκαπενταετῇ συζυγικὸν βίον! Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο σαφής: Ψυχὴ μου Μαριγὼ. Ἀπόψε, ἅμα κοιμηθῇ ἐκεῖνος ὁ βλάκας ἔλα κάτω εἰς τὴν αὐλὴν. Θὰ πηδῶσά ἀπὸ τὸν τοῖχον ὡς ἀληθινὸς κλέπτης—τῆς ἀγάπης. Σὲ προσμένω καὶ σὲ ἀγαπῶ ὅπως τὸ ἀξίζεις, τυραννημένη μου Μαριγούλα.

— Ὁ βλάκας εἶμ' ἐγὼ λοιπόν! ὦ ἀτιμία, ὦ ἀγνωμοσύνη ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐτίμησα μὲ τὸ ὄνομά μου! Ὅχι, εἰς τὴν Κόρινθον δὲν ἦτο ἔτσι· ἡ πρωτεύουσα ἐδῶ τὴν ἐξελόγιασεν. Ἐδῶ ἄρχισε τὰ λοῦσα, τὰ καπελλίνα, τῆς κορ-

δέλλαις, τὰ τακχίσματα... Καὶ αὕτῃ ἡ ἱστορία θὰ εἶνε ἀπὸ καιρὸν· τὸ γράμμα εἶνε χωρὶς πολὺ εὐγένειαν γραμμένον· οἱ φίλοι τὰ ἔχουν ἀπὸ καιρὸν ψημμένα... Ἄν ἡ τύχη δὲν μ' ἀνοιγῇ τὰ μάτια ἀπόψε, ποῖος ἠξεύρει ἕως πότε θὰ ἐγελῶσέ με μαζί μου. Ὅρισε Κανελλάκη, μὲ τὴν ἀρετὴν σου, μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην σου, τύφλα σου. Καὶ ἔτυψε διὰ τῶν ἀνοικτῶν πλαγμῶν τὸ πρόσωπον καὶ ἔκρυψεν ἐντὺς αὐτῶν τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ τὴν πρώτην ἀπόγνωσιν ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως καὶ αὕτῃ τὸν ἐξωγόννησεν:

— Ἄν ἦτο ἐδῶ ἡ ἀπιστή, ἐφώνηξε, θὰ τὴν ἐσφάζα ἅν ἄρνι, καὶ ἐκύνταζε κύκλω, ὡς νὰ ἀνεζήτει κατὰλληλον πρὸς τοῦτο ὄπλον. Κ' ἐκεῖνον! Θὰ ἔλθῃ λοιπόν ἀπόψε ὁ φίλος, ἅμα κοιμηθῶ ἐγὼ ὁ βλάκας. Λοιπόν ὁ βλάκας ἀπόψε θὰ εἶνε πειρὸ ἐξυπνος ἀπὸ σένα, ἀτιμία, καὶ θὰ σὺ δείξῃ . . .

Ὁ κύριος Κανελλάκης ἐστάθη συλλαγιζόμενος τί νὰ τοῦ δείξῃ. Ἀς ὁμολογήσωμεν ὅτι περὶ τοῦτου ἐδίστασε πολὺ· δὲν διεκρίνετο ἐπὶ γενναϊότητι καὶ ἡ περίστασις ἀπῆται θάρρος. Νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ ἐν τῇ αὐλῇ τὸν ἐκαστὴν αὐτὸν τῆς συζύγου του; Καὶ ἂν ἦτο ὀπλισμένος, ἂν ἦτο στρατιωτικὸς! Ὁ κύριος Κανελλάκης πρὸς ἰδίαν ἱκανοποίησιν ἔπεισεν ἑαυτὸν ὅτι εἰς τίμιον καὶ φιλήσυχον ἀνθρώπον δὲν ἀρμύζει νὰ κάμνῃ σκάνδαλα, οὔτε νὰ παρυσύρεται εἰς βίαια κινήματα· φρόνησις, φρόνησις πρὸ πάντων. Ἄν ἔλθῃ ὁ νεκρὸς ἐρωτόληπτος, ἅς καθήται νὰ προσμένῃ, τίς μεγαλειτέρᾳ τιμωρίᾳ δι' αὐτόν;

Ὁ ἀγαθὸς οἰκοδεσπότης τόσον ἡσθάνετο ἱκανοποιούμενον ἑαυτὸν μὲ τὴν τελευταίαν ταύτην ἰδέαν, ὥστε σχεδὸν νύχταριστήθη.

Ὡς πρὸς τὴν ἀπιστον σύζυγον ὅμως ἦτο ἀμείλικτος. Θὰ τὴν ἐχώριζεν εὐθὺς. Ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ νὰ τῇ εἴπῃ νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον εἰς τὸν οἶκον, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι καλλίτερον νὰ ἀποφύγῃ τὰς προφορικὰς ἐξηγήσεις.

— Αὐταῖς ἡ γυναῖκες εἶνε ἀξίαι νὰ σὲ πείσουν πῶς ἔχεις ἄδικον εἰς κάθε τί· εἶνε δογματικαί. Καλλίτερα δι' ἐπιστολῆς τελειώνουν.

Καὶ χωρὶς ἀργηπορίαν εὗρε μελανοδοχεῖον, γραφίδι, χάρτην καὶ διὰ σταθερᾶς χειρὸς ἔγραψε: Κυρία, γνωρίζω τὰ πάντα. Αὐταὶ αἱ τρεῖς λέξεις σὰς πείθουσι ὅτι οὐδὲν κοινὸν πλέον μεταξὺ μας καὶ ὅτι ἡ θύρα τοῦ οἴκου μου εἶναι κεκλεισμένη διὰ τὴν ἀτιμίαν σας.

Ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν, ὑπέγραψεν αὐτὴν καὶ ἔπειτα ἤρχισε νὰ περιτρέχῃ τὸν οἶκον ἀνω καὶ κάτω πλήρως ὀργῆς, ἀνυπομονησίης, καὶ ἀπογνώσεως . . .

— Κοίμα τὰ σχέδιά μου, κοίμα τὰς ἐλπίδας μου, κατηραμένον σπῆτι! μὲ τί σὲ ἐγκαινίσας εὐθὺς τὴν πρώτην ἡμέραν! . . . Καὶ δάκρυα ἀνῆρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἔβλεπεν ἐν πρὸς ἐν τὰ δωμάτια τοῦ νέου οἴκου, τὰ συσσωρευμένα ἐπιπλά. Πῶς νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα αὐτὴν; Νὰ κοιμηθῇ τῷ ἦτο ἀδύνατον. Ἦναψε σιγάρον, ἐδοκίμασε ν' ἀναγνώσῃ. Τίποτε, μόνον τὸ κομβολόγιον τὸν ἀνεκούφισέ πως, καὶ τοῦτο κρατῶν εἰς χεῖρας ἐμέτρα τοὺς στεναγμούς του . . .

Εἶχεν ἐγκαθιδουθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ τοῦ ἐν τῷ ὑπογείῳ ἐστιατορίου, καὶ αἱ ὥραι παρήρχοντο μαρτυρικαί. Ἐξάφνα ἐλαφρὸς κτύπος ἐπὶ τῆς ὀφείλου τοῦ παραθύρου τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ. Ἐνόησε τί ἦτο καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀναιτίου τρόμου.

— Μαριγὼ, ἐπιθύρισε φωνὴ τις ἔξωθεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ,

Μαριγώ, βλέπω φως από τήν χαρμαῖδα. Με προσμένεις λοιπόν;... Εκοιμήθησαν ὅλοι; Μαριγώ, τί δὲν 'μιλεῖς; Μὴ σ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος;

Ὁ κύριος Κανελλάκης ἔμενεν ἀκίνητος.

— Μαριγώ, ἐπανελάθεν ἡ φωνή, μὴ με κάμης καὶ φωνάζω κ' ἐξυπνήσουν... τ'ἀφεντικά σου.

Εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν ὁ κύριος Κανελλάκης ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου. Ἡ ἀλήθεια εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐσκατισμένον λογισμόν του, ὅπως τὸ φῶς εἰς δωμάτιον κίφνης ἀνοιγόμενον. Ἐπρέξε θαρραλέως πρὸς τὸ πρᾶθρον καὶ τὸ ἤνοιξεν.

ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἀπήστραπτον τὰ χρυσὰ κομβία ὑπαξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ.

— Μὴ προσμένετε ἀδίκως, εἶπε διὰ γλυκείας φωνῆς, ἐνῶ ὁ ἐρωτευμένος Ἄρης ὀπισθοχώρει ἐκπληκτος. Οἱ πικραῖοι ἐνυκτικῶς ἠλλαχῶν κατοικίαν σήμερον. Ὅριστε καὶ τὰ γράμμασας, ἀντί νὰ τὸ λάβῃ ἡ μαγεύρισα τὸ ἔλαβον ἐγὼ κατὰ λάθος.

Ὁ ταλκίπωρος στρατιωτικὸς δὲν ἐστάθη καὶ νὰ πικραλῇ τὸ χροῖόν κ' ἔφυγε κατησχυμένος, καὶ ὁ κύριος Κανελλάκης κυμαίνόμενος μεταξὺ χαρᾶς ὅτι ἐξησφαλίζετο ἡ εὐτυχία του καὶ λύπης, ὅτι ὑποπετεύθη ἀδίκως τὴν ἐντιμοτάτην σύζυγόν του, ἠγρύπνησεν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα. Ἐξήφάνισε τὴν ἐπιστολὴν ἣν πρὸς τὴν κυρίαν Μαριγώ εἶχε γράψῃ καὶ ὅταν ἦλθεν ἐκείνη τὸ πρῶτ' ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν εὐρεῖαν περιφέρειαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐφίλησε χωρὶς νὰ τῇ ἀποκαλύψῃ τι. Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ὠργίζετο διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀνκνέωσιν τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος καὶ ἡ γραῖα ὑπέρτερος ἐσχυροκοπεῖτο, ὁ κύριος Κανελλάκης ἐπανελάμβανεν:

— ὦ συζυγική πίστις! ὦ ἀκλόνητος εὐτυχία!

Ἄλλ' ἡ κυρία Μαριγώ δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς τοῦ ἔκοψε τὸν ἄερα.

— Ἐλκ, ἔλα! ἄφησε τῆς ἀνοστιμῆς πρῶτ' πρῶτ' καὶ πιάσε νὰ σκώσης τὰς κασέλλας ἀπ' τὴ μέση.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Εἰς Μακράκην

Ἐγὼ ῥιζοῦ πῶς ὅπου Ἀφροδίτη
εἰσήγαγες τὴ συνδλερὴ σου μύτη!

Πλὴν θνείδος, διδάσκαλέ μου, θνείδος
νὰ ὁμιλῇτε καὶ περὶ Ἀδώνιδος!

Τηλέφωνον.

ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ «ΑΣΤΕΟΣ»

ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ

1887

Τὴν προσεχῇ ἐβδομαχὰ ἐκδίδεται, ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, κομψότατον τεῦχος, καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον μετὰ λιθογραφημένου ἐξωφύλλου, ἀφιερωμένον δὲ ὁλοσχερῶς εἰς τὰ κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον λαβόντα χώραν πυλεμικὰ γεγονότα.

Τὸ τεῦχος τοῦτο, μνημεῖον ἐποχῆς λίαν ἐνδιαφερούσης, ἔσται τὸ πνύραμα καὶ ἡ ἱστορία ἅμα τῶν σοφῶν συμπλοκῶν, ἐν αἷς ἐπὶ πρώτην φοράν ἐδοκιμάσθη εἰς τακτικὴν μάχην ἡ ἀνδρεία τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, περιφανῶς διαπρέψαντος καὶ πρέπει νὰ καταστή τὸ ἐγκόλπιον παντός Ἑλλήνου. Πάσας αὐτοῦ τὰς εἰκόνας πληροῦσιν εἰκόνες σχετικαὶ μὲ τὰ ὡς εἴρηται γεγονότα, προσωπογραφίαι, τοποθεσίαι, συμπλέγματα κλπ. ὧν, τινὲς μὲν ἐδημοσιεύθησαν ἤδη εἰς τὰ παρελθόντα καὶ ὁλοσχερῶς ἐξαντληθέντα φύλλα τοῦ Ἀστεος, πλεῖσται δ' ὅσαι δημοσιεύονται ἐν αὐτῷ διὰ πρώτην φοράν. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων ἀξιοσημείωτος ἰδίως εἶνε ἡ περικτωπία τὴν σκηνὴν τῆς ἐφόδου τῶν Τούρκων κατὰ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου πυροβολικοῦ γενομένης εἰς αὐτοὺς φθορᾶς, σχεδιασθεῖσα ὑπὸ τινος τῶν παρευρεθέντων αὐτόθι ἐπιστράτων. Τὴν ὕλην του δὲ ἀπαρτίζουσιν ἐπεξηγήσεις, βιογραφίαι, σημειώσεις καὶ ποιήσεις. Αἱ δ' ἐσωτερικαὶ τοῦ ἐξωφύλλου σελίδες περιέχουσι τὸ ἡμερολόγιον τοῦ νέου ἔτους 1887 καὶ πάσας τὰς συνήθεις χρήσιμους πληροφορίας.

Τιμὴ αὐτοῦ ὠρίσθη δραχ. 1.

Εἰς τὰς ἐπαρχίαις ἀποστέλλεται ἀντὶ δραχ. 1,15 καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀντὶ φράγκων 1,30.

Πᾶσα αἴτησις περὶ ἀποστολῆς τοῦ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ δέον ἀνταπερθέτως νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, διότι ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Εἰς τοὺς βιβλιοπώλας καὶ μετὰπωλητάς, τοὺς ἐν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, παρέχεται ἐπὶ ἀναλόγῳ ἐκπτώσει. Παρακαλοῦνται δὲ οἱ βουλομένοι ἐξ αὐτῶν καὶ οἱ κατὰ τόπους ἡμετέροι ἀνταποκριταὶ νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἐγκαίρως τὸ ποσὸν τῶν ἀντιτύπων, ἅτινα ἐπιθυμεῖ ἕκαστος.

ANEX GRAMMATOΣΗΜΟΥ

Ἀσκληπιάδῃ. Ὑποθέτομεν ὅτι ἐπάνω κάτω αἱ τοῦ παρελθόντος φύλλου σᾶς ἱκανοποίησαν. — Πειρασμῷ Σύρον. Τινὰς ἐξ αὐτοῦ στροφᾶς μόνον, διότι δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν αὐτὴν ἀξίαν καὶ μάλιστα ἡ τελευταία. — Ν. Κ. Λάρισσαν. Ἡ ἐπιστολή σας εἰλήφθη ταχυδρομικῶς καὶ δὲν εἶδομεν τὸν κομιστήν. Νομίζομεν ὅτι τώρα εἶνε πολὺ ἀργά, οὐχ ἥττον θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ταχέως, καθὼς καὶ περὶ τῆς δευτέρας προτάσεως. — Δημοκρότῳ Κέρκυραν. Εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον ἀναφέραμεν κατὰ καθῆκον ἀπαραίτητον τὸ ὄνομα τοῦ ἐξόχου συμπολίτου σας, οὗ ὁ βίος καὶ τὰ ἔργα εἶνε πασίγνωστα. — Ι. Γ. Φ. Ὁδησόν. Πρὸ πολλοῦ ἐλήφθησαν σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας.

